

Odwołanie od postanowienia Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 26 września 2016 r. w sprawie T-382/15, Greenpeace Energy eG/Komisja Europejska, wniesione w dniu 9 grudnia 2016 r. przez Greenpeace Energy eG.

(Sprawa C-640/16 P)

(2017/C 038/25)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Greenpeace Energy eG (przedstawiciele: D. Fouquet, S. Michaels, J. Nysten, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie postanowienia Sądu z dnia 26 września 2016 r. w sprawie T-382/15, Greenpeace Energy eG ze skutkiem względem wnoszącej odwołanie,
- Zwrócenie sprawy do Sądu celem wydania rozstrzygnięcia,
- Obciążenie pozwanej wszystkimi kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego i podróży.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie opiera swoje odwołanie na następujących 5 zarzutach odwołania:

1. Sąd Unii Europejskiej stoi zdecydowanie na stanowisku, że art. 263 ust. 4 akapit trzeci TFUE wymaga, iż akty regulacyjne, które są zaskarżane na podstawie tego przepisu, muszą mieć charakter ogólnie obowiązujący. Takie stanowisko prawne należy ocenić za błędne, w szczególności w świetle brzmienia, lecz również genezy powstania przepisu, m. in. intencji prawodawcy.
2. Sąd Unii Europejskiej wydaje się wychodzić z założenia, że przy wymogu bezpośredniego skutku względem adresata w przypadku aktów prawnych, które nie pociągają za sobą środków wykonawczych, chodzi o dwa odrębne kryteria podlegające oddzielnemu badaniu. W niniejszej sprawie należy temu jednak zaprzeczyć, ponieważ z jednej strony nie ma konieczności dalszych środków wykonawczych w rozumieniu tego przepisu, ani ze strony Zjednoczonego Królestwa, ani Komisji Europejskiej oraz, z drugiej strony, wraz z przyznaniem pomocy wystąpiły na rynku konsekwencje, tj. dla wnoszącej odwołanie były odczuwalne w sposób bezpośredni skutki na gruncie konkurencji.
3. Sąd UE krytykuje przedstawienie w sposób niewystarczający przez skarżącą, że akt dotyczy ją w sposób bezpośredni indywidualny. Pomija przy tym jednak przytoczone informacje wzgl. poddaje je niedostatecznej ocenie.
4. Sąd UE wydaje się reprezentować stanowisko, że spełnienie kryterium indywidualnego skutku na podstawie art. 263 ust. 4 akapit 2 TFUE AEUV w oparciu o orzecznictwo w sprawie Plaumann już wówczas podlega oddaleniu, gdy istnieją inne przedsiębiorstwa, które odczuwają skutki przyznania pomocy na gruncie konkurencji podobnie jak wnosząca odwołanie. W świetle orzecznictwa, w szczególności w sprawie C-309/89, Codorniu wydaje się to jednak błędą pod względem prawnym wykładnią i ponadto nadmiernie restrykcyjną. Dalej, wnosząca odwołanie odsyła do swoich wywodów w skardze odnośnie do stanu faktycznego, które jednak widocznie nie zostały ocenione albo zostały ocenione dostatecznie.
5. Sąd UE wydaje się wychodzić z założenia, że skuteczna ochrona względem decyzji Komisji w sprawie przyznania pomocy może zostać zagwarantowana przez sądy krajowe. Oznaczałoby to, że unijny prawodawca miał wolę pozostawienia sądom państw członkowskich, wraz ze zobowiązaniem państw członkowskich do ustanowienia odpowiednich środków zaskarżania (art. 19 ust. 1 podust. 2 TFUE), kontroli poszczególnych aktów instytucji Unii, takich jak np. aktów Komisji Europejskiej. Tego stanowiska nie można jednak przyjąć zważywszy na orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości w zakresie aktów Unii i istniejące rodzaje skarg, jak również w szczególności rozkład kompetencji między sądami krajowymi i Komisją Europejską w dziedzinie prawa pomocy państwa, i należy odpowiednio przyjąć, że jest ono niezgodne z prawem.